

El català és oficial a la Universitat d'Alacant

El **Claustr**e de la Universitat d'Alacant es reunia divendres dia 22 de febrer per a la discussió dels seus estatuts. El projecte havia estat objecte de diverses informacions de premsa, que havien posat especial èmfasi en els continguts d'alguns dels articles referits a la normalització lingüística. La premsa d'Alacant destacava la declaració d'oficialitat del valencià, junt amb el castellà.

Els articles i els comentaris editorials incidien en una línia d'argumentació que sovintreja en aquella ciutat: la idea que l'oficialitat de la nostra llengua pot suposar una «discriminació» cap als castellanoparlants, l'opinió que la normalització no s'ha de «forçar» o «imposar». A València, és clar, els comentaris destacaven un altre dels articles del projecte d'estatuts, que considera les dues denominacions: valencià i català, d'acord amb l'Estatut i la Llei d'Ús i Ensenyament, i amb les instàncies científiques, respectivament.

Els articles en qüestió havien estat introduïts en el projecte per la Comissió de Normalització Lingüística, dependent del vice-rectorat d'Extensió Universitària, i que presideix Rafael Alemany. S'hi preveia també la creació d'un Secretariat de Normalització Lingüística, organitzat per facultats i de caràcter consultiu, i s'hi introduïen

dues disposicions addicionals que marcaven un termini de dos anys perquè els professors de nou ingrés en la Universitat coneguen el valencià i perquè la Junta de Govern faça

del projecte. Pel que fa a la llengua, proposava un article redactat així: «el valencià i el castellà són llengües oficials de la Universidad de Alicante», i la supressió de tots els altres articles sobre el tema. Belmonte, un home a qui agrada molt el protagonisme públic, havia aconseguit el suport d'un conjunt de metges que, a més de treballar en hospitals, imparteixen classes en la facultat.

Reunió del Claustre de la Universitat d'Alacant

/ Francesc Cutillas

efectius els mitjans necessaris per a la plena normalització del català en la vida acadèmica.

La vespra de la celebració del Claustre, es van conèixer dues esmenes especialment significatives a la redacció dels estatuts. L'una era presentada pel degà de la Facultat de Medicina, Carlos Belmonte, el qual havia aconseguit les quaranta firmes necessàries per a la consideració per part del Claustre. Plantejava tot un conjunt de modificacions en un sentit contrari a les més progressistes redaccions

L'altre bloc d'esmenes consistia en una espècie de «tercera via», promoguda per Manuel Oliver Narbona. Segons algunes fonts, podia comptar amb el suport de sectors vinculats al PSOE. La proposta no diferia molt de la presentada en el projecte d'estatuts. Mantenia bàsicament les redaccions del primer i segon article, i canviava l'addicional segona, en el sentit de no assenyalar terminis. La redacció era la següent: «Professors, alumnes i PAS, hauran de tenir un coneixement suficient del valencià, que permeta

de complir la Llei d'Ús i Ensenyament...». En certs aspectes, doncs, era inclús més radical que el projecte d'estatuts.

Al final, divendres es va reunir el Claustre amb l'assistència de 250 dels 400 membres. La ponència del projecte i els promotors de la «tercera via» arribaren a algun tipus de compromís, i resultà guanyadora una redacció que preveu la doble oficialitat i reconeix la denominació de llengua catalana. S'hi contemplen, també, els secretariats de normalització lingüística, tot i que amb algunes variacions sobre la proposta original dels estatuts.

En definitiva, amb aquesta decisió del Claustre de la Universitat d'Alacant, les universitats valencianes han introduït la normalització lingüística en els seus estatuts i, a més a més, han deixat fixada la posició acadèmica i científica respecte a la indiscutible unitat de la llengua catalana. No és un passa petita la que han fet. En el cas de la d'Alacant, especialment, ningú no podrà carregar aquestes posicions al maquiavel·lisme d'un equip rectoral «catalanista».

Ha arribat l'hora de reconèixer les coses sense matisacions inacceptables en àmbits acadèmics. Si això posa més en evidència el greu error de no haver plasmat determinades evidències en l'estatut d'autonomia, no és culpa seua. I cal esperar que les insinuacions, no contestades, de la dreta, en el sentit de la intervenció de la Generalitat sobre la redacció dels estatuts de la Universitat de València, no es duran a terme en cap de les dues universitats del País Valencià. ¡No caldria sinó!